

Benim Yolum

Yaş 23, üniversiteyi yeni bitirmiştim. Bitirir bitirmez memuriyete atılmış, henüz kendimi dahi tanıyamadan, dünyayı, bana zorla dayatılan hayatı, bilmediğim şehirlerde bilmediğim kültürleri tanımaya, anlamaya çalışırken, yanı sıra kimliğime zorla çakılmış bir yabancı ve kucacımda ona ait masum bir bebekle yabancı olduğum bu hayata uyum çabası içindeydim. Ve onca şey olurken hayatımda, yaşım henüz 24 olmuştu..

Güneydoğulu bir aileye mensup olmanın ve geleneksel baskıların yarattığı, kadını hiç eden kaderi ne kadar okursam okuyayım ben de yıkmayı başaramıştım...

Annemin kaderi buydu, benim ki de bu olacak elbet deyip, yoluma devam etmekten başka çarem yoktu...

İçimde kaybettiklerimi ve kazanmak istediğim tüm hakları
kitaplara, şarkılara, şiirlere sorar, arar olmuştum...

Sonra bir gün Karl Marx'ın bir sözüyle karşılaştım; "eğer
sevgi üretmiyorsa yüreğiniz, başarılı bir üretici değilsiniz..." "

Sahi ya, ne geliyorsa insanın başına hepsi sevgisizliktendi.
Dünya savaşları, kapitalizm, sorunlu evlilikler, sorunlu
çocuklar ve nihayetinde sorunlu topluluklar ...

Sevgisizlikten yeterince nasibini almış toplumların
kahramanlarını kendi yaratmış, canavarlaşmış bir düzene
esir olması, içi sönmüş bireyler yaratması elbette
kaçınılmazdı...

Her konuda tükenmiş, tüketilmiş bir toplumun evreninde, ülke sınırları içerisinde, olması gerekenin aksine, doğması beklenirken, güneydoğuda batan güneşinin dışı vuran herhangi bir yansımasıydı benim 'hayatım' dediğim de.

Emeğinin nasıl ve kimler tarafından sömürüldüğünün ayırımına varamamış insancıkların henüz bireysel kimliklerini kazanmadan üzerlerine bir eş ve altı nüfus edinmesi benim bugünkü kaderimi açıklamaya yeteceğini düşünüyorum...

Surların içinde başlayan hayat seçok da farklı değildi...

Hal böyle olunca çaresizce yüklendik yükümüzü sırtımıza,
düştüğ yollara...

Hem han, hem hancı olduk gelene gidene ...

Yaren olduk, aşk olduk...

Düşman olduk haramilere...

Eğer bir gün sizin de yolunuz düşerse yüreğime;
gelene neden geldin, gidene niye gittin denmez bizde.
Herkes tahtını da, postunu da kendi getirir yanında...

Siz siz olun, hep aşkla kalın, sevgiyle çoğalın tüvenim,
uçurum kenarlarında biten çiçeklerinkinden olur mu?!?

Bilin ki, boğazından haram lokma geçmeyenlerin bir gün
yolu mutlaka gülizar olacaktır.
Nereden mi bilirim?
Her şey gibi kendimden bilirim elbet.

Evrenden...
Evrenin her bir zerresini özünde taşıyan
İnsan-ı Kamil den...

Özlem SABA